

CAPUT III.

DE MINISTRO SACRAMENTI ORDINIS

516. **Principia.** — I. Solus Episcopus est ordinarius Sacramenti Ordinis Minister. Constat 1° ex Scriptura, quae non aliis quam Apostolis, et Episcopis eorum successoribus, ius tribuit Ordines conferendi. — *Act. Apost.* 6. 6., et 14, 22. — 2. *ad Timoth.* 1. 6.

2° Ex perpetua traditione, quam innumera evincunt Concilia, sed praesertim *Florentinum* et *Tridentinum*. Sic enim *Florentinum* in Decreto unionis: *Ordinarius Minister huius Sacramenti (Ordinis) est Episcopus.* Et *Trident.* sess. 23. Can. 7.: *Si quis dixerit, Episcopos non esse Presbyteris superiores, vel non habere potestatem confirmandi, et ordinandi, vel eam, quam habent, illis esse cum Presbyteris communem..., anathema sit.*

II. Simplex Sacerdos, S. Pontifice committente, potest tonsurae et quatuor minorum Ordinum extraordinarius esse Minister.

Probatur ex Conciliis, praesertim ex *Trid.* sess. 23. cap. 10. de *Reform.* ubi dicitur: *Abbatibus et aliis quibuscumque quantumvis exemptis, et privilegiatis, non licet in posterum... cuiquam, qui regularis subditus sibi non sit, tonsuram vel minores Ordines conferre.* Ergo supponit *Trident.*, illos suis Religiosis Ordines conferre posse. — *Ita communissime.* — S. Lig. n. 762.

517. — III. Episcopus solos sibi subditos licite ordinare potest, alios vero licite ordinare nequit absque ipsorum Episcopi facultate.

Eruntur ex *Conc. Trid.* sess. 23. c. 8. de *Reform.*: *Unusquisque autem a proprio Episcopo ordinatur: quod si quis ab alio promoveri petat, nullatenus id ei... permittatur, nisi eius probitas ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur. Si secus fiat, ordinans a collatione Ordinum per annum, et ordinatus a susceptorum Ordinum executione, quamdiu proprio Ordinario videbitur expedire, sit suspensus (2).*

(2) Hanc suspensionem latae sententiae Summo Pontifici reservat Constitutio SS. D. N. PP. Pii IX. Apostolicae Sedis 12. Octobr. 1869. his verbis: *Suspensionem per annum ab Ordinum administratione ipso iure incurrunt ordinantes alienum subditum etiam sub praetextu Beneficii statim conferendi aut iam collati sed minime sufficientis, absque eius Episcopi litteris dimisso-*

rialibus, vel etiam subditum proprium, qui alibi tanto tempore moratus sit, ut canonicum impedimentum contrahere ibi potuerit, absque Ordinarii eius loci litteris testimonialibus.

Sedi Apostolicae item reservatur et sequens suspensio: *Clerici saeculares exteri ultra quatuor menses in Urbe commorantes ordinati ab alio, quam ab ipso suo Ordinario absque licentia*

518. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *Quisnam censeatur proprius ordinandi Episcopus?*

Resp. Triplici titulo proprius Episcopus esse potest, scilicet 1° titulo *nativitatis* ordinandi, seu cum ordinandus in eius dioecesi natus est, non tamen fortuito casu; 2° titulo *domicilii*, seu cum ordinandus in illius dioecesi verum et proprium *domicilium* habet, non vero *quasi-domicilium* tantum; 3° titulo *beneficii*, seu cum ordinandus *beneficium in Episcopi* dioecesi possidet. — Ita Bonifacius VIII. cap. *Cum nullus ordinandorum.*

Triplici, quem memoravimus, titulo quartus accedit, nempe titulus *familiaritatis*, vi cuius Episcopus potest familiarem suum non subditum ordinare, si per triennium eum secum habuerit, et beneficium, omni remota fraude, statim ipsi conferat. — Sic *Trid.* sess. 23. c. 9. de *Reform.* — S. Lig. n. 780.

In Gallia ex praxi generali solus Episcopus originis ordinare solet; attamen talis consuetudo vim legis habere non censetur. Non peccaret igitur Episcopus, aliquem ratione domicilii ordinans. — Bouvier, c. 4. art. 3. — Gousset, n. 648.

519. — **QUAER.** 2° *Quinam litteras dimissorias concedere possint?*

Resp. 1° Solus ordinandi Episcopus, sede non vacante, dimissorias litteras dare potest, sive per se, sive per Vicarios suos generales, quibus Episcopi hanc facultatem ordinarie conferunt. Solius enim Episcopi est dioecesim gubernare, et ordinario iure Ordines conferre.

Resp. 2° Sede autem vacante, Capitulum habet quidem facultatem litteras dimissorias concedendi, sed non infra annum a die vacationis (*). — *Ita ex Trid.* sess. 7. c. 10. de *Reform.*

520. **QUAER.** 3° *A quonam Episcopo Regulares ordinandi sint?*

Resp. Regulares ordinandi sunt ab Episcopo, in cuius dioecesi est monasterium, ubi tunc commorantur (**). Sic ex cap. *Cum nullus.*

Si tamen Episcopus vel absens fuerit vel ordinationem habere non possit, Superior, dimissoriis traditis, poterit subditos ad quemlibet Epi-

Card. Urbis Vicarii, vel absque praevio examine coram eodem peracto, vel etiam a proprio Ordinario posteaquam in praedicto examine reiecti fuerint: nec non Clerici pertinentes ad aliquem ex sex Episcopatibus suburbicariis, si ordinentur extra suam dioecesim, dimissorialibus sui Ordinarii ad alium directis, quam ad Card. Urbis Vicarium... suspensionem ab Ordinibus sic susceptis ad beneplacitum S. Sedis

ipso iure incurrunt: Episcopi vero ordinantes ab usu Pontificalium per annum.

(*) Excipiuntur tamen ibid. qui arctati sint beneficii ecclesiastici sive recepti sive recipiendi occasione: quibus nondum anno elapso dimissorias dare potest Vicarius capitularis.

(**) Nisi speciale privilegium habeant, ut a quolibet Antistite catholico possint ordinari.

scopum ordinandos mittere, modo huic Episcopo ostendant testimonium Vicarii generalis, vel cancellarii, seu secretarii proprii Episcopi. — Vide S. Lig. n. 788.

In ordinatione autem Regularium servanda est dispositio Pontificalis Romani quoad formulam: *Promittis Ordinario tuo obedientiam, etc.* (*). Sic *Sacra Congr. Rit.* die 22. Iulii 1848. in *Gandaven.*

(*) Huc spectat recens decretum pro Regularibus editum cuius prior pars quidem spectat ad methodum eiiciendi improbos e Religione, altera ad Regularium Ordinationes. Illud integrum damus.

DECRETUM

Auctis admodum, ex singulari Dei beneficio, votorum simplicium institutis, uti multa inde bona oriuntur, ita aliqua parit incommoda facilis alumnorum huiusmodi societatum egressus et consequens ex iure constituto regressus in dioecesim originis. Haec autem graviora efficit temporalium honorum inopia, qua nunc Ecclesia premitur, unde Episcopi saepe providere nequeunt, ut illi vitam honeste traducant. Haec aliaque id genus, etiam de alumnis votorum sollemnium, perpendentes nonnulli sacri locorum Antistites, pro ecclesiastici ordinis decore et fidelium aedificatione, ab Apostolica Sede enixis precibus postularunt, remedium aliquod adhiberi. Cum ergo totum negotium ss. D. N. Leo PP. XIII. detulisset sacrae huic Congr. EE. et RR. negotiis et consultationibus praepositae, E. mi PP. in conventu plenario habito in Vaticanis aedibus die 29. Augusti 1892., praevio maturo examine ac discussione, perpensaque universa rei ratione, opportunas edere censuerunt dispositiones per generale decretum ubique locorum perpetuis futuris temporibus servandas. Quae cum ss. D. N., in audientia die 23. Sept. huius anni 1892. infrascripto secretario benigne impertita, probare et confirmare dignatus fuerit, ea, quae sequuntur, per praesens decretum, apostolica auctoritate, statuuntur et decernuntur.

1. Firmis remanentibus Constitutione s. Pii V. diei 14. Oct. 1568. *Romanus Pontifex* et declaratione s. m. Pii PP. IX. edita 12. Iun. 1858., quibus superioribus ordinum Regularium prohibetur, ne litteras dimissoriales concedant novitiis aut professis votorum simplicium triennialium, ad hoc ut titulo paupertatis ad sacros Ordines promoveri valeant, eadem dispositiones extenduntur etiam ad Instituta votorum simplicium, ita ut horum Institutorum superiores non possint in posterum litteras dimissoriales concedere pro sacris Ordinibus vel quomodocumque ad sacros Ordines alumnos promovere titulo mensae communis vel missionis, nisi illos tantum alumnos, qui vota quidem simplicia, sed perpetua iam emisissent et proprio Instituto stabiliter aggregati fuerint vel qui saltem per triennium permanserint in votis simplicibus temporaneis quoad ea Instituta, quae ultra triennium differunt professionem. Revocatis ad hunc effectum omnibus indultis ac privilegiis iam obtentis a s. Sede necnon dispositionibus contrariis in respectivis constitutionibus contentis, etsi tales constitutiones fuerint a s. Sede Apostolica approbatae.

2. Hinc notum sit oportet, de generali regula haud in posterum dispensatum iri, ut ad maiores Ordines alumnus Congregationis votorum sollemnium promoveatur, quin prius sollemnem emisisset professionem, vel per integrum triennium in votis simplicibus perseveraverit, si alumnus Instituto votorum simplicium sit addictus.

Quod si interdum causa legitima occurrat, cur quispiam sacros Ordines su-

QUAER. 4° *Quaenam Missa dicenda sit ab Episcopo in collatione generali Ordinum, quando in sabbatis quatuor Temporum, aut ante*

scipiat triennio nondum expleto, peti poterit ab Apostolica Sede dispensatio, ut clericus vota sollemnium nuncupare possit quamvis non expleverit triennium: quoad Instituta vero votorum simplicium, ut vota simplicia perpetua emittere possit, quamvis non expleto tempore a respectivi Instituti Constitutionibus praescripto pro professione votorum simplicium perpetuorum.

3. Dispositiones contentae in Decreto s. C. Conc. iussu s. m. Urbani VIII. edito 21. Sept. 1624. incip. *Sacra Congregatio* ac in decreto eiusdem s. C. iussu s. m. Innocentii XII. edito 24. Iul. 1694. incip. *Instantibus* ac in aliis decretis generalibus, quibus methodus ordinatur a superioribus ordinum Regularium servandus in expellendis propriis alumnis, nedum in suo robore manent, sed servandae imponuntur etiam superioribus Institutorum votorum simplicium, quoties agatur de aliquo alumno vota simplicia quidem sed perpetua professo, vel votis simplicibus temporaneis adstricto ac in sacris insuper Ordinibus constituto dimittendo. Ita ut horum neminem et ipsi dimittere valeant, ut nunc dictum est, nisi ob culpam gravem, externam et publicam et nisi culpabilis sit etiam incorrigibilis. Ut autem quis incorrigibilis revera habeatur, superiores praemittere debent, distinctis temporibus, trinam admonitionem et correctionem, qua nihil proficiente superiores debent processum contra delinquentem instruere, processus resultantia accusato contestari, eidem tempus concedere congruum, quo suas defensiones sive per se sive per alium eiusdem Instituti religiosum exhibere valeat: quod si accusatus ipse proprias defensiones non praesentaverit, superior seu tribunal defensorem, ut supra, alumnus respectivi Instituti ex officio constituere debebit. Post haec su-

perior cum suo Consilio sententiam expulsionis aut dimissionis pronuntiare poterit, quae tamen nullum effectum habebit, si condemnatus a sententia prolata rite ad s. C. EE. et RR. appellaverit, donec per eandem s. C. definitivum iudicium prolatum non fuerit.

Quoties autem gravibus ex causis procedendi methodus supradicta servari nequeat, tunc recursus haberi debeat ad hanc s. C. ad effectum obtinendi dispensationem a sollemnitatibus praescriptis et facultatem procedendi summario modo iuxta praxim vigentem apud hanc s. C.

4. Alumni votorum sollemnium vel simplicium perpetuorum, vel temporalium in sacris Ordinibus constituti, qui expulsi vel dimissi fuerint, perpetuo suspensi manent, donec a s. Sede alio modo eis consulatur ac praeterea Episcopum benevolum receptorem invenerint et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint.

5. Qui in sacris Ordinibus constituti et votis simplicibus obstricti, sive perpetuis sive temporalibus sponte dimissionem ab Apostolica Sede petierint et obtinuerint vel aliter ex Apostolico privilegio a votis simplicibus, vel perpetuis vel temporalibus, dispensati fuerint, ex claustris non exeant, donec Episcopum benevolum receptorem invenerint et de ecclesiastico patrimonio sibi providerint: secus suspensi manent ab exercitio susceptorum Ordinum. Quod porrigitur quoque ad alumnos votorum simplicium temporalium, qui quoties professionis vinculo iam forent soluti ob elapsam tempus, quo vota ab ipsis fuerunt nuncupata.

6. Professi tum votorum sollemnium tum simplicium ab Ordinariis locorum ad sacros Ordines non admittantur, nisi, praeter alia a iure statuta, testimoniales litteras exhibeant, quod saltem per annum Sacrae Theologiae, operam dederint, si

Dominicam Passionis occurrit aliquod festum, an scilicet de feria, an vero de festo?

Resp. De feria celebrare debet. Ita *S. Congr. Rit.* multoties declaravit. — *V. Casus*, n. 821. et seq.

CAPUT IV.

DE SUBIECTO SACRAMENTI ORDINIS

§21. **Principia.** — I. Subiectum Ordinis est solus mas baptizatus.

Ratio 1^{mi} est, quia feminae ex divina institutione sunt Ordinis cuiuslibet prorsus incapaces. Constat ex sacris Litteris: 1. *Cor.* 14. 34. ait Apost.: *Mulieres in Ecclesiis taceant; non enim permittitur eis loqui, sed subditas esse, sicut et lex dicit.* Et 1. *Tim.* 2. 11. et 12.: *Mulier in silentio discat cum omni subiectione. Docere autem mulieri non permitto neque dominari in virum, sed esse in silentio.* — Probatum etiam ex perpetua Ecclesiae praxi et unanimi Patrum omniumque doctorum consensu.

Ratio 2^{di} patet. Nemo enim ante susceptum Baptismum aliud quodlibet Sacramentum suscipere valet.

Puerulus autem baptizatus, nondum rationis compos, valide quidem, sed illicite ordinaretur.

§22. — II. Ut quis Ordines rite suscipiat, sequentes requiruntur conditiones: 1^a ut nulla irregularitate, suspensione, excommunicatione devinciatur; 2^a ut aetatem per sacros Canones requisitam attigerit; 3^a ut congruam scientiam specimine comprobata prae se ferat; 4^a ut dimissoriales ostendat litteras, si sit ex alia dioecesi; 5^a ut debito tempore, debitisque interstitiis interpositis, ordinetur; 6^a ut vitae probitas divinam quoque vocationem comitem habeat.

Ad Subdiaconum ordinandum requiritur praeterea titulus *sustentationis*

agatur de subdiaconatu, ad minus per biennium, si de diaconatu: et quoad presbyteratum saltem per triennium; praemisso tamen regulari aliorum studiorum curriculo.

Haec de expresso Sanctitatis suae mandato praefata s. Congr. constituit atque decernit, contrariis quibuscumque, etiam speciali et individua mentione dignis, minime obstantibus.

Datum Romae ex s. C. EE. et RR. 4. Nov. 1892.

I. Cardinalis VERGA Praefectus — Ios. M. Arch. CAESAR Secretarius.

Vides in §. 3° nullam amplius carceris fieri mentionem.

Nota: quod spectat ad modum eiiciendi malos, ss. Pontifex cum Societate dispensavit ut ei liceat iure suo uti: quemadmodum et antea in decreto Urbani VIII. dispensatum cum ipsa fuerat. Cf. *Opus Th. Mor.* V. 4. tr. 9. c. 1. n. 250. seq. Item quoad ordinandos non professos.

honestae, sive patrimonii, sive beneficii, sive etiam religiosae paupertatis. Si pereat titulus post susceptum Subdiaconatum, alius titulus requiritur ad Ordinem superiorem suscipiendum. — *Trident.* sess. 21. c. 2. *de Reform.*

§23. **Quaesita.** — **QUAER.** 1° *Quaenam requiratur scientia in candidatis ad Ordines promovendis?*

Resp. 1° Ab initiandis ad Ordines minores exigitur, ut saltem latinum sermonem intelligant; 2° ab initiandis ad Subdiaconatum et Diaconatum requiritur, ut in litteris eruditi sint, et in iis quae ad Ordinem exercendum pertinent; 3° ab initiandis demum ad Sacerdotium exigitur, ut ad populum docendum ea, quae ad salutem omnibus necessaria sunt, et ad ministranda Sacramenta idonei reperiantur. — *Trid.* sess. 23. c. 4. et seq. (*).

QUAER. 2° *Quaenam aetas requiratur ad suscipiendos Ordines?*

Resp. 1° Ad primam tonsuram suscipiendam requiritur, ut initiandus polleat rationis usu, scilicet ut saltem septennis sit. — *Conc. Trid.* sess. 23., c. 4. 2° Quoad *minores Ordines* nulla in Iure canonico assignatur aetas. 3° A *Subdiaconis* exigitur vicesimus secundus aetatis annus inchoatus. 4° A *Diaconis* vicesimus tertius. 5° A *Sacerdotibus* vicesimus quintus. 6° Ad *Episcopatum* autem requiritur annus tricesimus. Colligitur ex *Conc. Trid.* sess. 23., c. 12. *de Reform.* Sufficit autem ut annus indicatus sit inchoatus, excepto tamen Episcopatu. — S. Lig. n. 799. Dispensatio vero quoad aetatem Summo Pontifici reservatur. — S. Lig. n. 799-800.

§24. — **QUAER.** 3° *Quonam tempore Ordines conferri possint?*

Resp. 1° *Prima tonsura* quovis die, hora et loco conferri potest. — *Sic ex Pontif. Romano.*

Resp. 2° Ordines *minores* ubivis etiam conferri possunt singulis Dominicis, vel Festis duplicibus ex praecepto, dummodo mane conferantur. — *Vide Pontificale Rom.* Sed hoc est intelligendum de ordinatione, quae non sit generalis; siquidem generalis fieri debet iis diebus, quibus Ordines maiores conferri possunt, nisi consuetudo id feria IV. aut VI. ante ordinationem generalem permittat. — Scavini.

Resp. 3° Ordines *maiores* ex iure inter Missae celebrationem conferuntur 1° sabbato singulorum quatuor Temporum; 2° sabbato ante Dominicam Passionis; 3° sabbato sancto. Ex dispensatione vero a Papa obtenta, conferri possunt etiam extra tempora, aliis scilicet vel Dominicis vel Festis de praecepto (id est de ritu duplici 2^{ae} classis) (3). — *Decretal.*

(*) Cf. notam praeced. n. 6.

(3) Curnam A. pro uno eodemque habeat festum de praecepto et festum

cum ritu duplici secundae classis, nondum comperi. Et siquidem *Festa de praecepto* intelligit, quae servantur tum in

l. 1. tit. 11. c. 3., etc. — Festa autem suppressa reputantur de praecepto quoad Ordines. *S. Congr. Rit.* 12. Nov. 1831. et 13. Mart. 1833.

choro (ut aiunt), tum in foro: tum profecto occurrent festa duplicia secundae classis, quae in foro non servantur; si vero festa de praecepto intelligit, quae non ad libitum celebrantur in choro, iam multa festa eiusmodi habebimus, quae tamen non sunt duplicia secundae classis.

Caeterum fuit quidem paucorum quorundam opinio, dies festos, quibus ex Apostolico Indulto ordinatio extra tempora haberi queat, posse intelligi dies quoslibet, quibus recurrat festum ritus duplicis in ecclesiasticis officiis, et insuper id valere non modo in duplicibus de praecepto, sed etiam in duplicibus ad libitum; quam opinionem La Croix (lib. 6. p. 2. n. 2293.) probabilem censuit, atque confirmari putavit ex eo, quod ita (inquit) videmus fieri ab optimis Episcopis.

Verum ista opinio dicenda videtur iam obsoleta, praesertim post tot Declarationes SS. Congregationis. Mitto enim nunc, quod cum quidam, ut narrat Lugo (*Resp. moral.* lib. 1. dub. 34.), ansam ad eam opinionem obstinate defendendam sumerent ex verbis Pontificalis Romani, ubi tit. de Ordinibus conferendis dicebatur in rubrica: *Minores vero Ordines possunt dari singulis dominicis et festis diebus duplicibus*, etc.; ideo iussu Urbani VIII. in nova recognitione et correctione Pontificalis Romani in eo titulo expresse additum fuit, Ordines minores conferri posse omnibus Dominicis et diebus festis ex praecepto; ut nemo (subdit Lugo) posset amplius praetendere, ibi etiam comprehendi dies, qui in Breviario appellantur festa. Sed clarius controversia definita fuit ex Sac. Congreg. Responsis. Nam, ut refert Fagnanus (in C. De eo, Tit. de temp. Ordin. n. 42.), propositis hisce dubiis.

Praesupposito, quod minores Ordines possunt conferri diebus Dominicis

aut alias festis, dubitatur, an appellatione diei festi comprehendatur festum, in quo ab Ecclesia fit officium, an vero debeat esse festum, quod a populo colatur.

Secundo: Idem est dubium quoad promovendos vigore dispensationum de promovendo extra tempora diebus festis.

Ad primum S. Congregatio Concilii censuit, comprehendi dies festos, qui a populo servantur; toto tit. De Fer. — De Consecr. dist. 3. c. 1. — C. Tr. Sess. 25. De Regular.

Ad secundum, idem respondit.

Hanc tamen Declarationem plerisque incompertam fuisse ex eo patet, quod nec Croix (l. c.), nec Schmalzgrueber (lib. 1. tit. XI. n. 11.), nec Pichler (*Eod. tit.* n. 28.), ubi hanc quaestionem attingunt, ullam illius mentionem iniiciunt; licet eam memoraverit Pirhing (hoc tit. n. 78.), ubi notat, satis esse si festus sit dies in Ecclesia illa particulari.

Binas praeterea, easque recentiores habemus Declarat. S. Rituum Congreg.; alteram in Claramontensi die 16. Mart. 1833. ad seq. dubium: *Quum diversae opiniones circumferantur in concilio Claramontensi circa haec verba Pontificalis Romani: Minores Ordines possunt conferri in Dominicis et festis duplicibus; ad certam in re legem stabiendam S. R. C. humillimae datae sunt preces, ut suam sententiam edicere dignaretur.* Et S. Congreg. resp.: *Minores Ordines conferri possunt in festis de praecepto, vel in festis duplicibus, quae erant de praecepto ante reductionem.*

Alteram autem habemus in Quebecensi die 23. Maii 1836. ad seq. dubium: *Quum in Pontificali Romano titulo de Ordinationibus habeatur: Minores Ordines*

525. — *QUAER. 4° Quanam sint interstitia inter singulos Ordines servanda?*

Resp. 1° Inter Ordines minores quaedam servanda sunt interstitia, nisi aliud Episcopo magis expedire videatur. — Sic ex Trid. sess. 23. c. 11., de Reformatione. — Tempus autem non determinatur. In multis locis ex consuetudine quatuor Ordines eadem die conferuntur.

Resp. 2° Quoad Ordines maiores sic statutum est a Conc. Trid. sess. 23. c. 11. 12. inter postremum e minoribus susceptum et Subdiaconatum, unus annus intercedere debet. Idem dicas Subdiaconatum inter et Diaconatum. Idem etiam dicendum inter Diaconatum et Presbyteratum, nisi Episcopus secus decernat. Hinc Episcopus potestatem habet ab interstitiis dispensandi, si expedire ipsi videatur, modo debitis temporibus Ordines conferat.

Graviter autem peccaret, qui eodem die praeter quatuor Ordines minores etiam Subdiaconatum susciperet, nisi excuset contraria consuetudo, quae per Episcopum probanda est. — Ferraris, *Bibl. v. Ordo* — S. Lig. n. 797.

526. — *QUAER. 5° An peccet Clericus, qui initiatus in minoribus uxorem ducit?*

Resp. Per se loquendo certum est, non peccare graviter, imo nec etiam leviter, si ob iustam causam hoc facit, v. gr. ad sedandas inimicitias, aut tentationes carnis, ad subveniendum feminae pauperi, etc.; alias a veniali non excusabitur. — S. Lig. n. 783. — Dixi per se loquendo; nam valde timendum est, ait S. Ligorius, ne in malo statu existat ille, qui certus de sua vocatione ad statum ecclesiasticum, ab eo recedit, ut saeculo fruatur. ()*

QUAER. 6° An requiratur, ut ordinandus sit confirmatus?

Resp. Trid. sess. 23. c. 4. haec habet: Prima tonsura non initientur, qui Sacramentum Confirmationis non susceperint. Sed disputatur, num haec verba sint de praecepto, an de consilio tantum: Communiter, ait S. Lig. n. 786., dicunt, Confirmationem non requiri in ordinando sub obligatione gravi, sed requiri quidem sub levi; quia licet verba Trid. potius indicent decentiam quam praeceptum, tamen in hoc contraire non excusatur a levi saltem deordinatione.

possunt dari singulis Dominicis et festis diebus duplicibus; quaeritur, an verba, festis diebus duplicibus, intelligenda sint pro festis de praecepto strictim servandis? S. Congregat. respondit: *Afirmative.*

(*) Cum non raro minoribus initientur, qui de sua vocatione certiores fieri nondum potuerunt, non sunt perfecto iis scrupuli ingerendi, si uxorem ducant, tanquam desertoribus ecclesiasticae militiae.

527. — **QUAER.** 7° *An peccet qui suscipit aliquem Ordinem sine animo ascendendi ad superiores?*

Resp. 1° Non peccat graviter, etiamsi suscipiat Ordines maiores, et non intendat suscipere Sacerdotium. — Ita S. Lig. n. 785., ubi dicit, hoc esse certum et commune.

Resp. 2° Nec probabiliter *per se* peccat venialiter, quia nullo iure praescribitur alicui, ut ad superiores Ordines ascendat, nisi quis acceptet beneficium requirens Sacerdotium, vel Ordinem sacrum. — S. Lig. *ibid.*

QUAER. 8° *An vel quomodo peccet ordinatus, qui omittit recitationem precum, quae post ordinationem per modum poenitentiae ab Episcopo imponuntur?*

Resp. Non consentiunt de hoc Theologi. Alii enim dicunt, eum peccare graviter, quia materia praecepti est gravis. Alii tenent, illum minime peccare, quia Episcopus praeceptum non imponit. Alii tandem censent, huiusmodi omissionem non vacare quidem culpa, sed venialem non excedere. Haec sententia probabilior videtur. — Vide S. Lig. n. 829.

Quoad istas preces haec habetur S. C. R. Declaratio in *Granatensi* 11. Aug. 1860: *Verba Pontificalis Romani Nocturnum talis diei intellige de unico Nocturno in feriali, vel de primo Dominicae, ut in Psalterio, id est duodecim Psalmorum cum suis antiphonis de tempore, quem Episcopus ordinans designare potest, vel ipsius diei, quo habet ordinationem, vel alterius pro suo arbitrio. — Quando vero Episcopus nihil aliud exprimit, quam id quod verba Pontificalis referunt, dicendum est Nocturnum feriae, quae respondeat illi diei, in quo facta est ordinatio.*

528. — **QUAER.** 9° *An vel quomodo Neo-sacerdotes tres Missas ab Episcopo praescriptas legere teneantur?*

Resp. 1° Non tenentur eas applicare ad Episcopi intentionem, et proinde stipendium pro illis accipere possunt. — Ita communiter. — S. Lig. *ibid.*

Resp. 2° Nec apparet obligatio gravis eas Missas celebrandi: neque prius dicendae sunt, quam adveniant dies non impediti, cum Missae votivae esse debeant. — Vide S. Lig. *ibid.*

QUAER. 10° *Ad quid teneantur Sacerdotes vi obedientiae, quam Episcopo in ordinatione promiserunt?*

Resp. Sic explicat Benedict, XIV. (in Epist. *Ex quo dilectus*): *Agnosceamus, Presbyterum huiusmodi promissionis vigore ea lege inter alias adstrictum teneri, ut a servitio Ecclesiae, cui addictus fuerit, discedere nequeat sine licentia Episcopi.* — S. Lig. n. 828.

529. — **QUAER.** 11° *An Sacerdotes, vel etiam Parochi statum religiosum amplecti possint, renuente Episcopo?*

Resp. Affirm. Constat ex Iure can. cap. *Duae sunt*, caus. 19. qu. 2.,

ubi ab Urbano II. statuitur, Presbyteros vel Parochos volentes transire ad aliquod monasterium, posse libere discedere, etiam contradicente Episcopo. — V. S. Ligor. n. 828., et cit. (Q. praec.) Epist. Bened. XIV.

530. — **QUAER.** 12° *An sit concedenda absolutio Clerico habituato in vitio turpi occulto, qui ad Ordines sacros ascendere velit, sine praevio continentiae experimento?*

Resp. Negative respondet S. Ligorius de *Sacram. in genere*, n. 64., licet sincere sit conversus ad Dominum, et ideo possit statim absolvi. Ex eius igitur sententia sacrum Ordinem suscipere non poterit, nisi aliquandiu operam dederit ad pravum habitum extirpandum. Si vero persistat sacrum Ordinem suscipere, S. Ligorius non censet dispositum ad absolutionem, quia legem Ecclesiae violat in re gravi. Excipit tantummodo casum, in quo Deus donet poenitenti extraordinariam compunctionis gratiam, quae eum reddat adeo probatum, ut ipse statim possit sacrum Ordinem suscipere, quin temporis experientia comprobetur. Alii tamen in tota ista quaestione apud eundem S. Lig. aliter sentiunt. — V. *Casus* n. 826. (4).

APPENDIX

DE VOCATIONE CLERICALI

531. — I. *Necessitas vocationis divinae* evincitur imprimis ex Scriptura sacra: *Nec quisquam sumit sibi honorem, sed qui vocatur a Deo tanquam Aaron. Hebr. 5. 4.* — Hinc Apostoli, ut alium Apostolum in locum Iudae proditoris subrogarent, sic Deum deprecati sunt: *Tu, Do-*

(4) Proderit circa eiusmodi controversiam ea legisse, quae Card. De Lugo (*Resp. Moral.* lib. 1. dub. 28.) disserit de Novitio, qui Religionem observantem ingressus, patiebatur frequentes lapsus carnis voluntarios, quos Confessario manifestabat in confessione, et postea saepius reincidebat. Confessarius enim iudicans, eum non esse aptum Religioni, suadebat illi frequenter, ut ad saeculum rediret, vel Superiori fragilitatem suam extra confessionem aperiret; imo ad id tandem poenitentem obligare tentavit, significans, se deinceps, nisi obediret, absolutionem ei negaturum. *Quaesitum fuit* (inquit Lugo), *an Confessarius iure id facere potuerit, an vero potestatis suae limites fuerit transgressus.*

Non vacat hic locus ea afferendi, quae disputat ibi doctus Auctor. Illud unum non est tacendum, ex sententia ipsius rationes omnes, quas Confessarius ad suam sententiam defendendam prompsisse perhibetur, rem non evincere (*). Interest tamen non nihil inter eum, qui profitetur religionem et cum qui sacerdotium suscipit praesertim in seculo: ille remotus est a periculis, hic inter ea versatur, ille sibi vivit, hic ad aliorum salutem est destinatus, ille, quoties vult, a sacra communione abstinere potest, hic raro contingit ut celebrationem sacrificii intermittere possit etc. Cf. *Opus. Th. Mor.* v. 4. tr. 9. c. 2. ab initio.